

IZ KRAJEVNIH SKUPNOSTI

BILI SMO V KS

Barje je zapostavljeno!

Osem let je že minilo, odkar se je osnovala krajevna skupnost Barje. Takrat se je izločila iz KS Krim-Rudnik, ki je štela takrat že kar deset tisoč prebivalcev, torej odločno preveč. Odločitev je bila smela, saj je Barje specifično področje, pretežno kmetijsko, razen najbolj severnega predela. Interese je zaradi tega precej lažje združevati kot pred tem, vendar samo v okviru krajevne skupnosti, sicer pa se Barjani počutijo odrinjene, odmaknjene od širših družbenih interesov.

Pričujoči zapis je nastal na sestanku s predstavniki KS Barje, ki so se ga udeležili Tone Zadnikar, predsednik skupščine KS, Ivo Stanjko, predsednik sveta KS, Vinko Kramar, načelnik štaba CZ, Milan Zemljčič, predsednik komiteja za SLO in DS, Radi-voj Prinčič, predsednik KK SZDL in Tončka Melik, predsednica KUD Barje.

Osnovna značilnost, ki je kar vrela iz predstnikov KS Barje, je bila ta, da je Barje, ki je prav na pragu Ljubljane, vsestransko zapostavljeno, komunalno na stopnji pred več deset leti.

Nizka električna napetost

Eno najbolj bolečih vprašanj, ki tarejo Barjane je električno omrežje. Znano je, da je napetost tako nizka, da moške zjutraj ne morejo uporabljati električnih brivnikov, in kot je v šali dejala Tončka Melikova, si Barjan, potem ko si je že obril polovico brade, nato pa je znatno padla napetost, drugo polovico brade kar populil od jeze; ženske si navijajo ure ob enih, dveh ponoči, da lahko operejo perilo v pralnih strojih, nekatere kmetijske naprave ne delajo, na primer pihalniki, saj je napetost prenizka, in še bi lahko naštevali. Znano so tudi posledice – gospodinjski in drugi aparati se hitro kvarijo, za kar pa seveda niso krivi krajanji...

Težave so tudi s cestami: za asfalt skorajda ne vedo. Asfaltirana je Izanska cesta in del ceste skozi Črno vas, vse druge ceste pa so po vzorcu, ki si ga je izmislil varčni Škot Mac Adam. Od zgodnje pomladi do pozne jeseni je ozka Izanska cesta polna kolesarjev iz vse Ljubljane, ki odhajajo na trim oziroma izlete, Barjani, pa dobro vedo, da je

voznja s kolesom po tej cesti pravi hazard. Ob tem si bodo Barjani prizadevali za spremembo načrta gradnje cest: vsaj ob eni strani Izanske ceste bi bilo treba zgraditi pločnik in morda tudi kolesarsko stezo, prizadevali pa si bodo tudi, da bi dvignili cesto skozi Črno vas, ki je poplavljena vsaj dvakrat na leto.

Zaporničar je nujno potreben

Krajane Barja redno pestijo poplave, kar prinaša več vrst posledic. Omenimo samo nekatere: večja poplava, ki je bila pred mesecem dni, je »odplaknila« s polj vse gnojivo, herbicidi so »potovali« z vodo, ljudje so zamujali v službo, ker so se čolni vozili od hiše do avtomobila, ki so ga pustili na nepoplavljenem delu cestišča, da o škodi, ki je nastala na objektih, sploh ne govorimo. Za poplave na Barju so pogosto krive zapornice na Ljubljani oziroma na Gruberjevem kanalu. S tem v zvezi je treba reči, kot so poudarili Barjani, da avtomatične zapornice, za katere se nekateri goreče zavzemajo, sploh ne bi bile dobra rešitev. Potrebovali bi zaporničarja, ki bi stalno bdel nad vodostajem, pa ne le nad tem, spremljati bi moral tudi množino padavin na vsem področju Ljubljane, oziroma na vsem področju ponikalnice. Skratka, zaporničar bi moral biti strokovnjak, ki naj bi zaslužil toliko kot se za strokovnjaka spodobijo, pa kljub temu ne bi bilo toliko, kolikor je velika škoda ob poplavah.

Kaj je telefon, Barjani pravzaprav sploh ne morejo vedeti, saj jih je v vsej krajevni skupnosti nekaj manj kot dvajset, za uteho pa imajo »celo« javno telefonsko govornico pri »Mokarju« (na sredini Izanske ceste), do tja pa imajo nekateri »samo« pet kilometrov hoje ali vse dražje vožnje. Na območju vse KS Barje je 375 gospodinjstev, ki bi želela imeti telefon...

Zveza z mestom, ki je sicer blizu, a tudi daleč je slaba. Sedanja rešitev z avtobusom mestnega potniškega prometa ni ustrežna in ne zagotavlja tiste, kar si Barjani želijo – je nekaj več kot nič. Odločno si bodo prizadevali, da bi sedemnajstica vozila v mesto.

Pitna voda iz dotrajanega omrežja

Posebno pereč je tudi problem oskrbe z vodo. Na dobršem delu krajevne skupnosti je le ta sicer v redu, medtem ko so na primer v Črni vasi računali za vodo višji kot za elektriko, največ seveda zaradi izgub v omrežju, ki je staro in dotrajano.

V naslednjem srednjeročnem obdobju si bodo Barjani prizadevali, da bi odpravili ali vsaj omilili del naštetih težav, kar pa vsekakor ne bo lahka naloga. Ena najpomembnejših nalog bo tudi obnovevitev pouka na Barju. Sedaj večina otrok obiskuje osnovno šolo Oskar Kovačič, kar je še zlasti težko ob upoštevanju dejstva, da morajo nekateri učenci hoditi v šolo, ki je oddaljena pet in več kilometrov. Barjani si zato želijo, ali obnovitev starega šolskega poslopja ali pa zgraditev novega, v katerem bi imeli pouk učenci prvih štirih razredov osnovne šole.

Kljub težavam so v KS Barje zadovoljni z uspehi, ki so jih dosegli v minulih dveh mandatnih obdobjih, še posebej v drugem. Na področju med Hauptmancami in Kozlarjevo goščo so zgradili osem mostov. Na tem področju je namreč največ kmetijskih površin, z mostovi pa so si zagotovili pravo »kmetijsko magistralo«, ki omogoča boljši dostop do polj. V zadnjih letih so zgradili 30 silosov, večji je stalež živine, večja je oddaja mleka, povečal se je hektarski donos, čeprav je razumljivo, da na barjanski zemlji ne more biti tako visok, kot bi si krajanji želeli, pa čeprav upoštevajo vse sodobne agrotehnične nasvete.

Na področju splošnega ljudskega odpora in družbene samozastite so Barjani dobro organizirani, visoka pa je tudi njihova samozastitna zavest. S tem v zvezi je treba omeniti problem z zaklonišči. Namreč – v KS Barje nimajo niti enega, niti za vzorec. Seveda je za to kriv specifičen način gradnje na zahtevnih tleh. Kljub temu pa Barjani plačujejo tri odstotke od predračunske vrednosti objektov prav za zaklonišča, pri čemer se upravičeno sprašujejo, kam gre na ta način zbrani denar.

Čeprav v minulih letih Barjanom širša skupnost ni namenjala velike pozornosti, pa se bo položaj počasi le spremenil, ko bomo ugotovili, da imamo pravzaprav tik pred Ljubljano velike kmetijske površine, ki bi jih ob ustreznih spodbudah lahko izkoriščali znatno bolj, kar bi se konec koncev poznalo tudi pri oskrbi Ljubljane s hrano.

DANILO HINIČ

Iz planinskega društva Podpeč-Preserje

Ta čas je čas zaključnih računov, analize poslovanja OZD, društva pa svoje opravljeno delo analizirajo na svojih letnih članskih sestankih. Planinsko društvo Podpeč-Preserje in sekcija planincev iz Tobačne tovarne je minulo leto zaključilo zadovoljivo, takšen vtis je dobil prisotni na rednem letnem občnem zboru 26. januarja. Program dela društva je bil skoraj v celoti realiziran. Organiziranih je bilo 10 izletov, od tega 2 s posebnim avtobusom. Tradicionalne akcije »kresovanje« – 26. aprila pred dnevom OF in septemberski »družinski pohod na Krim« so zadovoljile obiskovalce.

Težnja, da društvo pridobi bazo za nadaljnje uspešno delovanje, je vseskozi prisotna. To dokazuje dejstvo, da že imajo 5 mladinskih vodnikov, medtem ko bodo rezultati vsakoletne planinske šole za pionirje vidni v prihodnje. Za člane je bilo organizirano več predavanj z diapozitivi. Turistični utrip kraja je društvo krepilo z markiranjem novih poti in obnovo obstoječih, urejanjem planinskih vitrin in skrbjo za čisto okolje. Zgledno sodelovanje z DO v kraju, krajevno skupnostjo in enoto JLA, je rezultat več skupnih akcij v preteklem letu. Nikakor ne smemo mimo dejstva, da ima društvo veliko oporo v sami KS, saj jim nudi svoje prostore, katere so marljivi planinci preuredili in opremili, da lahko nemoteno delujejo.

Podeljene so bile 3 knjižne nagrade za uspešno delo v društvu.

Člani društva in ostali ljubitelji narave se bodo zbrali na rednem predavanju 15. februarja ob 18. uri v KS Podpeč-Preserje. Ogleдали si bodo diapozitive Pavla Kavška »5000 km peš poti po SFRJ«. Želijo si, da bi se člani društva in ostali krajanji v večjem številu vključevali v dejavnosti društva, saj je program sestavljen tako, da si bo vsak našel kaj primerne za sebe.

P. ZALAR

Program izletov, pohodov PD Podpeč-Preserje v letu 1985

- 24. februar – Pohod na Stol (zimске razmere)
- 16. marec – Izlet v Planico (ogled skokov – posebni avtobus)
- 24. marec – Spominski pohod na Porezen
- 14. april – Učka – Opatija (posebni avtobus)
- 11.-12. maj – Golica
- 8.-9. junij – Roblekov dom – Begunjska – Dobruča – Tržič
- 6.-7. julij – Krn
- 3.-4. avgust – Triglav
- 17.-18. avgust – Kanin – Rombon
- 15. september – Družinski pohod na Krim
- 28.-29. september – Pohorje (posebni avtobus)
- 13. oktober – Vremšiča.

Planinsko društvo si pridržuje pravico do eventualnih sprememb zaradi različnih vzrokov. Vsi izleti bodo pod strokovnim vodstvom.

UO PD Podpeč-Preserje

Prispevek iz Plešivice

Dne 24. decembra 1984 so se pionirji Plešivice skupaj s starši razveselili prihoda šolskega avtobusa. Dolgo so si prizadevali, da bi rešili ta problem. To je majhna, a zelo pomembna pridobitev za vas Plešivico, saj bo odslej naprej prihod otrok v šolo bistveno varnejši. Pionirji so ob tej priložnosti pripravili kratko slovesnost, kateri so prisostvovali predstavniki krajevne skupnosti, Integrala ter ravnatelj osnovne šole Log – Dragomer.

Vsem, ki so omogočili to pomembno pridobitev, se v imenu krajanov, posebej pa še šolarjev in njihovih staršev iskreno zahvaljujem.

Krajanji Plešivice želimo, da bi imeli še več podobnih priložnosti za razreševanje, ker imamo veliko problemov. Tako bi tudi dnevno približno 150 delavcev potrebovalo avtobus za prevoz na delo, saj se sedaj ob vseh vremenskih prilikah vozijo 3 km do avtobusne postaje, s tem pa bi bila vas povezana z drugimi kraji (Notranjimi Goricami). Še posebno pereč problem je elektrika, saj štiri zaselki v vasi, ki obsega 70 hiš nimajo transformatorja. Napetost je tako slaba, da se ne da uporabljati gospodinjstevskih aparatov. V vasi bi tudi nujno potrebovali vsaj en telefonski priključek.

Upamo, da bodo samoupravni organi družbenopolitične organizacije v krajevni skupnosti Notranje Gorice – Plešivica ter občina tudi vnaprej prisluhnila našim nujnim potrebam, ponudili pomoč in razumevanje.

IVAN SOJER

Pred zdravstvenim domom na Viču je vzdolž Jadranske (na sliki) in Postojnske na pločnikih vedno parkirana dolga kolona vozil – kljub dobro vidnemu znaku, ki prepoveduje ustavljanje in parkiranje.

Parkirišče med zdravstvenim domom in železniško progo sameva. Čeprav je na njem prostora za 40 vozil, tja kljub ustreznim znakom »zaide« le malokdo.

Kaznovanje ne zaleže!

Parkiranje kjerkoli – to je običajna podoba v okolici zdravstvenega doma na Viču. O tem problemu smo se pogovarjali s predsednico kolegijskega poslovodnega organa ZD Vič JOŽICO RECERJEVO. »Srce me boli, ko vsako jutro vidim slepega možaka, ki ga

vodi pes na delo. Prideta iz Rožne doline in gresta proti Tržaški cesti. Ko pes pride do prvega na pločniku parkiranega vozila se ustavi – ne ve, kaj bi in po krajšem postanku se le odloči in svojega slepega gospodarja odpelje na cesto, da se izogneta avtomobilu,« je dejala Recerjeva in dodala: »pogosto je mogoče videti tudi matere, ki z otroki v vozičku tvegajo »obvoz« po vozičku, dogodi pa se tudi, da do doma ne more rešilni avto.«

Kljub temu, da je zdravstveni dom uredil parkirišče, do katerega usmerjajo prometni znaki, se stanje ne spremeni. Kaj storiti? O tem smo povprašali ljudi, ki dobro poznajo prometne težave v Ljubljani.

RUDI BUŽGA, direktor tozda Parkirišče Komunalnega podjetja Ljubljana: »Po dolgoletnih izkušnjah na področju mirujočega prometa oziroma parkiranja v Ljubljani menim – čeprav naš tozd ne upravlja omejenega parkirišča – da je treba pred zdravstvenim domom fizično preprečiti parkiranje ali pa poenostaviti dostop, še najbolje iz

Jadranske, ali pa storiti oboje. Še najbolj bi bili litoželezni stebrički.«

BRUNO BENSA, dipl. ing. z mestnega komiteja za komunalno gospodarstvo, promet in zveze: »ZD bi moral glede na več možnih rešitev pri ZIL TOZD Urejanje stavbnega zemljišča naročiti prometno obdelavo rešitve problema v zvezi s parkiranjem. Če bo rešitev dobra, bodo pri nas dobili soglasje in težav po realizaciji ne bodo imeli več.«

JANEZ JANŽELJ, pomočnik komandirja na postaji milice Vič: »Naši miličniki »delijo« opozorilne listke oziroma kaznujejo nepravilno parkiranje, vendar kazni ne zaležejo. Morda bi zalegla kazen odvoz vozila, vendar to ureja postaja prometne milice Ljubljana mesto. Morda bi bila dobra rešitev uvoz na parkirišče z Jadranske z izvozom na Postojnsko. Vsekakor pa vozniki, ki ne spoštujejo znakov o prepovedi parkiranja in ustavljanja pred zdravstvenim domom na Viču, lahko v kratkem pričakujejo, da bodo morali po svoje vozilo na Ježico... (kjer domujeta pajka).«

Skratka, potrebno je ukrepati.

DANILO HINIČ

IZ VRZDENCA

V nesreči nisi sam

Trditev, da so Gasilska društva še vedno ena izmed najbolj aktivnih društev v izvenmestnih krajevni skupnosti, je ponovno dokazal tudi požar, ki je 8. januarja nepričakovano zajel stanovanjsko hišo z gospodarskim poslojem na Vrzdencu št. 23.

Požar je v hipu zajel celotno ostrešje, ki je bilo polno sena. Gasilsko društvo in vaščani so v nekaj minutah izpraznili hlev in »postavili napad« na požar. Na pomoč pa so takoj prihiteli tudi sosednja gasilska društva: Horjul, Zažar, Podolnica, Brezje in Sentjošt, sodelovala pa je tudi poklicna gasilska brigada iz Ljubljane.

V manj kot eni uri je požar zaduščen, seno pa so premetali in sproti gasili tleče ostanke. Ker je obstajala nevarnost, da požar ponovno oživi, pa so člani

Vrzdenc še vso noč dežurali ob pogorišču.

Krajanji Vrzdenc in člani GD pa so svojo nesebično pomoč pokazali tudi v naslednjih dneh: odstranili so ožgane ostanke in čez štiri dni je že bilo na hiši postavljeno novo zasilno ostrešje. Organizirali so pobiralno akcijo v vasi, s katero so zbrali 83.000 din.

Da pa je gasilce in krajanje potrebno res pohvaliti, nam povedo tudi vremenske razmere, saj je na dan samega požarja in še vse naslednje dni termometer kazal blizu 20 stopinj, kar pa aktivnosti ni moglo omejiti.

JANA JEREB

ZAHVALA:

Zahvaljujem se vsem občanom iz bližnje in daljne okolice, za nesebično pomoč pri reševanju in gašenju požara na gospodarskem in stanovanjskem posloju na Vrzdencu 23 in ki ste mi kakorkoli pomagali odpravljati posledice požarja, ki me je prizadel 8. januarja 1985.

VILKO SLOVŠA